USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudkyň JUDr. Lady Záviškové a Mgr. Dity Staňkové ve věci

žalobkyně: **E.V.**, narozená xxx
bytem xxx
proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2

o zaplacení 28 000 000 Kč s příslušenstvím
k odvolání žalobkyně proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 7. 2026, č. j. 11 C 117/2026-5

takto:

I. Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným usnesením odmítl žalobu ze dne 24. 5. 2026, došlou soudu dne 10. 6. 2026 (výrok I.) a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

2. Ve vazbě na § 42 odst. 4 větu prvou o. s. ř. a § 79 odst. 1 o. s. ř. vyložil, že žalobce musí vylíčit skutek (skutkový děj) na jehož základě uplatňuje svůj nárok, v takovém rozsahu, který umožňuje jeho jednoznačnou individualizaci, tj. tak, že skutkový děj je nezaměnitelně vymezen. Neuvede-li v žalobě všechna potřebná tvrzení, významná podle hmotného práva, nejde o vadu žaloby, která by bránila pokračování v řízení, jestliže v ní vylíčil alespoň takové rozhodující skutečnosti, kterými byl vymezen předmět řízení po skutkové stránce; povinnost tvrzení může být splněna i dodatečně. Nedostatek náležitostí žaloby brání jejímu věcnému projednání a pokračování v řízení, neobsahuje-li vylíčení rozhodujících skutečností nebo vylíčení těchto skutečností je natolik neúplné, neurčité nebo nesrozumitelné, že nelze bez dalšího stanovit, jaký skutek má být předmětem řízení, nebo mezi tvrzenými skutečnostmi a žalobním petitem je logický odpor. Obsahuje-li žaloba tvrzení, z nichž lze dovodit, jaký je předmět řízení, pak procesní sankcí za nesplnění povinnosti tvrzení ve vztahu k dalším relevantním skutečnostem, případně i za nesplnění důkazní povinnosti, není odmítnutí návrhu, ale neúspěch účastníka ve věci samé (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2632/2017 nebo sp. zn. 30 Cdo 442/2017).

3. Žaloba však v předmětné věci zákonným a judikaturním požadavkům nevyhovuje. V žalobě žalobkyně uvedla, že titulem je usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 5. 2023, č. j. 37 C 35/2023-10, které bez jakékoliv bližší specifikace označuje za nesprávný úřední postup. Jako důkaz pak označuje usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2023, č. j. 14 Co 186/2023-23. Na tomto podkladě pak požaduje zaplatit částku 28 000 000 Kč s příslušenstvím jdoucím od 4. 7. 2022 do zaplacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

4. Soud prvního stupně postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. žalobkyni usnesením ze dne 22. 6. 2026, které jí bylo doručeno dne 25. 6. 2026, vyzval k odstranění vad žaloby tak, aby upřesnila, jaké znaky nesprávného úředního postupu má odkazované usnesení vykazovat, tj. z čeho konkrétně žalobkyně dovozuje, že by toto usnesení mělo být titulem pro uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy, v čem má nemajetková újma spočívat a jak žalobkyně k požadované částce dospěla, v čem má spočívat příčinná souvislost mezi tvrzeným titulem a újmou a z čeho má plynout, že žalovaná je v prodlení s plněním žalobou uplatněného nároku. K odstranění vad žaloby soud stanovil žalobkyni lhůtu 15 dnů s poučením, že pokud nebudou vytčené vady žaloby odstraněny, bude žaloba odmítnuta, neboť pro neurčitost a nesrozumitelnost žalobního požadavku nelze v řízení pokračovat.

5. Protože žalobkyně na danou výzvu nijak nereagovala, postupoval soud prvního stupně podle § 43 odst. 2 o. s. ř. a žalobu odmítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 146 odst. 3 o. s. ř. za situace, kdy žalované žádné náklady řízení nevznikly.

6. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání. Uvedla v něm, že žaloba je podaná pro procesní vady, nikoliv pro hmotné právo, že v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení, popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány. Je škodou, ztráta možnosti účinně uplatnit nárok zákonným procesním postupem a majetková újma způsobená tím, že soud rozhodl, aniž odstranil nedostatek podmínky řízení podle § 104 odst. 2 o. s. ř., aniž umožnil řádné projednání nároku podle zákona č. 82/1998 Sb. Rozhodnou otázkou není hmotněprávní posouzení původního nároku, ale procesní otázka, zda soud směl rozhodnout. § 104 odst. 2 o. s. ř. soud neřešil, § 132 o. s. ř., § 157 odst. 2 o. s. ř., § 82/1998 Sb. § 13, nesprávný úřední postup je také učinit úkon zdůvodnit § 157 odst. 2. § 104 odst. 2 o. s. ř. neřeší otázku žaloba je, či není správná. Soud se odvolává na různá rozhodnutí. Nejedná nezávisle v rozporu s jeho právní povinností. Nemá žalobu, aby soud rozhodoval o hmotném právu, to je pravomocné. Podle § 6 o. s. ř. není spornou věcí a není předmětem žaloby. Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. K otázce § 5 o. s. ř. souvislost s § 43 o. s. ř., jde o závaznou právní normu. Judikáty nemají oporu v zákoně, jsou v rozporu se zákonem č. 99/1963 Sb., § 5 a § 43. Domáhala se toho, aby bylo usnesení změněno tak, že žalovaná bude zavázána zaplatit jí žalobou požadovanou částku.

7. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání usnesení soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a odst. 1, 6 o. s. ř. a, aniž by nařizoval jednání [§ 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř.], dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

8. Se soudem prvního stupně lze souhlasit s výkladem, že ustálená judikatura Nejvyššího soudu vykládá vylíčení rozhodujících skutečností (§ 79 odst. 1 o. s. ř.) tak, že žalobce musí popsat skutek, na jehož základě nárok uplatňuje, v takovém rozsahu, aby byl předmět řízení po skutkové stránce jednoznačně individualizován a nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Nedostatek potřebných tvrzení je vadou žaloby ve smyslu § 43 odst. 2 o. s. ř. tehdy, brání-li pokračování v řízení právě tím, že předmět řízení není takto vymezen (kromě judikatury zmíněné soudem prvního stupně srovnej např. i usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1542/2014).

9. V projednávané věci žaloba uvedeným požadavkům nevyhovuje. Z jejího obsahu nelze zjistit, zda žalobkyně uplatňuje nárok z titulu nezákonného rozhodnutí, nebo nesprávného úředního postupu, jaký konkrétní akt či postup orgánu veřejné moci má být protiprávní, v čem má protiprávnost spočívat, jaká konkrétní majetková či nemajetková újma měla žalobkyni vzniknout a jak je žalobou požadovaná částka vyčíslena. Pouhý obecný odkaz na soudní rozhodnutí bez

skutkového popisu odpovědnostních předpokladů podle zákona č. 82/1998 Sb. nepostačuje k vymezení předmětu řízení. Ani odvolací argumentace vady žaloby neodstraňuje a jeví se jako nesouvislá a zmatečná. Odkaz na § 104 odst. 2 o. s. ř. nemůže být přiléhavý, neboť nejde o odstranitelný nedostatek podmínky řízení, nýbrž o vady návrhu na zahájení řízení. Soud prvního stupně nerozhodoval o věci samé, ale procesně odmítl žalobu pro její neprojednatelnost. Soud prvního stupně rovněž žalobkyni vyzval k odstranění vad podání s podrobným návodem, jak je třeba žalobu doplnit, žalovaná však na tuto výzvu nijak nereagovala (k náležitostem výzvy k odstranění vad podání viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 60/98, publikované pod č. 36/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 301/95).

10. Je možné připomenout i to, že v rámci sporného řízení není úlohou soudu nahrazovat povinnosti žalobkyně a z nedostatečných a nesouvislých tvrzení dovozovat skutkové okolnosti, jakož i samotný nárok. Žalobkyně v tomto případě zcela nedostatečně tvrdí samotný skutkový základ nároku, když úplně absentují tvrzení předpokladů podmiňujících odpovědnost žalované. O náležitostech žaloby ostatně byla žalobkyně v rámci mnoha svých dalších podání směřujících vůči státu opakovaně poučována, těmto výzvám však zpravidla nedostojí a její žaloby jsou odmítány.

11. Odvolací soud z uvedených důvodů usnesení soudu prvního stupně potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné.

12. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř., za situace, kdy v této fázi řízení procesně úspěšné žalované žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Přípustnost dovolání proti tomuto usnesení (§ 237 až § 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení usnesení odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 26. srpna 2026

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.